

ابراز وجود سبزها، جنگ جناح‌ها، چشم‌انداز سرخ‌ها

روز قدس، روز ابراز وجود مجدد جنبش سبز و پیشروی جناح مغلوب حاکمیت بود. بازتاب سیاسی این رخداد بصورت تداوم جدال جناح‌های ملی و بین‌المللی سرمایه‌و تعویق پولاریزاسیون جنبش اعتراضی تجلی خواهد یافت. شعارهای تظاهرکنندگان نیز پیامی جز این نداشت. این شعارها عموماً در ستایش از یک جناح و محکومیت جناحی دیگر بود. در سویی شعار مرگ بر اسرائیل و آمریکا جاری بود و در سوی دیگر شعار مرگ بر چین و روسیه. در سویی درود بر احمدی نژاد فریاد زده میشد و در سوی دیگر، درود بر کروی. صفی بزیر پرچم پان‌اسلامیسم سنتی رژه میرفت و صف دیگری بزیر پرچم ناسیونالیسم ایرانی.

روز قدس، روز جنگ جناح‌های ملی و بین‌المللی سرمایه‌داری بود. جناح‌ها، با به خدمت گرفتن تکنولوژی رسانه‌ای و ایدئولوژیک، توانایی خود را برای مهار خیزش اعتراضی و پس زدن صف بندی طبقاتی بنمایش گذاشتند. از گانگسترهای چفیه بگردن بر گرد ژنرال فیروز آبادی و دسته‌های جنایتکار سرکوب خامنه‌ای تا اصول‌گرایان حوزه‌های علمیه و صنایع، از احزاب و دسته‌های متعدد اصلاح طلب بر گرد خاتمی، کروی و موسوی گرفته تا سبزیپوشان توده‌ای اکثریتی، از احزاب سوسیال دمکرات اروپایی تا نظامیان دست راستی روسیه، همه و همه در این جنگ مسموم جناح‌ها حضوری جدی داشتند.

همه چیز بسته به میزان سازمانیابی تشکل‌های «غیردولتی» اصلاح طلبان، بویژه تشکل‌های سندیکایی و کارگری آنان است. همه چیز بسته به میزان آمادگی جناح مغلوب و احزاب چپ بورژوا در مهار خیزش اعتراضی آتی است. خیزشی که نه در دانشگاه و مساجد، نه در میادین شهر و محله‌های طبقه متوسط، بلکه در قلب نظام سرمایه، یعنی در صنایع و محله‌های کارگری رخ خواهد داد. خیزشی که به ناگهان فرمان ایست به حیات اقتصادی کل جامعه بورژوا داده و همچون بهمن مهیبی مرزهای رنگین اصلاح طلبان راست و چپ را با خود میبرد. خیزش گرسنگان عاصی که طاقت این بازی ناپاک سیاسی را ندارند. آیا برندگان روز قدس، قادر میگردند تا بار دیگر عصیان استنمار شونندگان را مهار سازند؟

حتی مخالفان آشتی‌ناپذیر رژیم اسلامی، همچون مجاهدین، فداییان، کمونیست‌های ضدکارگری، و ضدکمونیست‌های کارگرا، سندیکالیست‌ها و خلاصه‌همه مشتریان پروپا قرص مارکسیسم‌های بورژوایی نیز بصورت «صف مستقل» اردوی سبز قدس، در این جدال ارتجاعی جناح‌ها، سهم خویش را ادا کردند.

روز قدس، روز بسیج جناح‌های سرمایه، در مقابل پولاریزاسیون سیاسی جنبش اعتراضی بود. خیزشی که در روزهای آغازین، تا سرحد تهاجم به مراکز سیاسی و نظامی رژیم حاکم پیش رفت و همه جناح‌ها را برای پیشگیری از انقلاب به میدان کشاند.

روز قدس، نمادی بود از زیگزاگ خیزش اعتراضی که در جنگ رهبری ضدانقلاب گرفتار گشته. نماد غیاب چپ کمونیستی در صحنه سیاسی. نماد غیاب حضور طبقه متشکل بصورت یک حزب جهانی.

نتایج بلافصل، «پیروزی روز قدس» روشن است. قلدری نظامی آیت‌الله‌های خشک مغز و پرزیدنت پریشان احوال‌شان، بشدت ناکارآمد گشت. نقشه سرکوب و کنار

در نبود سازمان یا حزب انقلابی، قطعاً چنین خواهد شد. با این وجود، همه چیز برای شکل‌گیری یک بدیل کمونیستی آماده است. شکل‌گیری یک اپوزیسیون کمونیستی، کمترین دستاورد مراحل بعدی خیزش اعتراضی خواهد بود. بدیلی که بنا بر خصلت تاریخی خویش، یا باید بمثابة آنتاگونیسم سرمایه، بصورت یک حزب جهانی، یا به پای کانونهای بحران، رشد کند، و یا اینکه بر اثر تسلط جناح‌های دست راستی، بصورت یک اپوزیسیون کمونیستی، به حیات خود ادامه دهد. در هر حال، شادی پیروزمندان روز قدس، تنها یک مرحله گذرا از فراز و نشیب یک خیزش اعتراضی است. خیزشی که هنوز حتی به میانه راه نیز نرسیده است. ابراز وجود سبزها، راهگشای فاز دیگری از جنگ جناح‌ها گشت. این نیز به سهم خود، راهگشای، عصیان استنمارشدگان و نمایان گشتن چشم‌اندازهای کمونیستی میگردد.

25-09-2009 الف. دیدبان